

pää üle ennast kumardades, ütles Keiserina tasase oma loodud helde armuga: „Kallis föber, Sina ei ole mite hakatud ettevalmiistamist püha armulaua waasta wöinud lõpetada, ei mite kui muido igakord meiega ühtlase püha Sakramenti wöinud wöitta. Ets se oleks hää, seda nüüd teha? Sa tead, kristlastele ei ole midagi mõnusama paranduse rohtu ja mitmele hädalisele sai juba fergitust pärast püha Sakramenti wötnist.” — „Kuis! woodis?” vastas Keiser rutu, „ei ole wöimalik. Mina soowin, mina „ihlan seda kehut täita, aga eeseks siis, kui ma „jälle jalgul saan olema, kui Jumal mulle parandust vinkinud. Kudas peatšin ma woodis pikali ja „riideesse panemata selle förge toimetusele tohtima „minna.” — Nii sügav oli Tema auudustuselkutus föigepühama eest. — Keiserina jäi keeletumals palavas pisaraites: Tema hingewöimud olid äraturnatud. „Ehk kas ma föigun tödesti nii suures häda, „ohus?” küüs Keiser, — jäti aga silmapilgul jutu otsego oleks kartnud selle küsimisega abikaasa ehmatada. Niisuguse õrna ellitamisega olid nemad isakine teise waasta. Ka viimse silmapilguni jäiwad selle südameliku abikaasa armastuse tunnismärgid, väljandused ühteviisi, mis nende õnneliku abiellusidet föiges festusses oli õnnistanud. Pärast seda kui Keiser juba püha õhtusööma-andeid oli waasta wötnud, küüs Keiserina, surejat laisutades: „Armastadt Sa mind veel, kui muido? — „Ras ma Sind

„armastadt?” kõttis Keiser, „oleks se siis tül wöi, „malik sind mite ei armastadtada? Rui meie teine teist esimest kord nägime, ütles mulle minu süda: „se on sinu kaitseja ingel elu aeaks. Ja nõnda on „se ta olnud.” — Jah, sesinane Tema südame ettetundmus, läks ta töeks neis praego üleskirjutatud miinutides, kus Keiserina föige raslemad abikaasa kohust täitis. Haua wäraval näitas Jumalast Temale seie kaduwa ilma antud kaitseja ingel Keisrile igawese õnnistusele juhatawa förget armu annet. „Sina nutad?” küüs Keiser. „Ei,” vastas Keiserina, kes oma silmapisaraid ise tähele ei pannud, ja palus ennast Temale abiks palwendamissele; sest kašwaval rammu nõrkusel ei wöinud Tema mite enamat terve, täieliku priusega oma mõteid sundida. Mas valla ealega haka Keiserina palvet lugema, — seda palvede föige kaunimad, mis meie eest surma läinud Lunastaja meile annud, kui tema veel maa peal rändas. Walmis tema ette astuda, käis Keiser wailliku terase tähelepanemisega iga sõna jälgil, ja kui Keiserina ütles: „Sinu tahtmine sündko,” lisas Keiser kindla ealega juure: „jah! föigis ja igaweste!” Nõnda heitis ennast ta omal viimsel elupääwal walitseja ja kristlane alandusel igawese Isa õraatvamata nõuupidamiste alla.

Keiser laälis selle peale oma abikaasa äraminna, paludes puhkama heita. Kes wöis puhkamist otsida nende viljetusse tundide festusel? — Pärast fest-